

KORT OM SAGEN:

I år 2000 tvinges jeg på syge-dagpenge, efter at en offentlig arbejdsgiver har misbrugt min situation (finde nyt fodfæste på arbejdsmarkedet efter at have pådraget mig arbejdsskadehandicap i mit oprindelige fag) i næsten 4 år til at få groft underbetalt kvalificeret arbejdskraft, og selvfølgelig samtidig udnyttet og misbrugt tilskudsreglerne. (Sikkert også 25.000 i beskæftigelsesfremmende præmie for varig ansættelse).

I år 2000 sidder jeg så i social og bistandsafdelingen på Grindsted Kommune, gjort til sygedagpengemodtager, som følge af andre menneskers dispositioner. (På trods jeg havde kæmpet hårdt for at undgå at blive gjort til social klient, selvom jeg havde arbejds-skade handicap). - På et tidspunkt i sygedagpenge perioden beklikker kommunen min hæderlighed, ved at påstå at der ikke er hold i mine arbejdsskade udsagn i forhold til de lægelige papirer og at jeg ikke er berettiget til sygedagpenge, men jeg skal lige overveje om jeg vil tale med en psykolog. - Den umyndiggørende måde bryder undertegnede sig ikke om at blive behandlet på. Min reaktion er at jeg ønsker fuld aktindsigt. (Disse påstande er jo helt gale i forhold til mine faktuelle helbreds problemer, som jeg har lidt under i årevis og som i sig selv har ødelagt mit liv). Jeg **ønsker at få både indsigt i og indflydelse på min egen sagsbehandling**. (Det er jo trods alt mit liv det drejer sig om). Jeg ønsker at få denne aktindsigt, inden jeg tager stilling til at ville tale med denne psykolog. Grindsted kommune lader ikke til at synes det er en god ide. De vil patu have, - gennemtrumfe accept før jeg har modtaget nogen aktindsigt. Det ønsker jeg ikke at acceptere og dagen efter ligger et brev i postkassen om at kassen er smækket i, altså før jeg havde modtaget den mindste form for aktindsigt. For at gøre det kort koster det mig hele mit forsørgelsesgrundlag en periode, samt oveni udgifter til juridisk rådgivning, bisidder mm.

Min advokat anbefalte at jeg selv klagede sagen til ankeinstanserne. (Kassen var jo smækket i, så der var ikke nemt at dække store advokat-omkostninger i den situation). Selv om, at jeg synes at sagen basalt er meget simpel og at den aldrig burde have været eksisterende, så har det været en lang og tung bureaukratisk proces. Jeg troede at jeg havde enhver hæderlig borger i dette lands rettigheder, og havde ret til aktindsigt i min egen sag, både ud fra almindelig rimelig sund fornuft, rimelighed og god forvaltningsskik samt lovens rettigheder.

Det mener jeg nu også jeg har. Selvom jeg efterhånden føler mig kørt helt ned. Jeg har nærmest det indtryk at ankeinstanserne har forvaltet min sag efter Janteloven og måske især kammerateri embedsmændene imellem. *Altså sociale klienter skal ikke komme og tro de er noget og stille krav, så skal de nok vise hvem der har magten*. Jeg vil kalde det ankeinstanserne har gjort i min sag; reelt er blåstempling af Kommunens fejltagelser. Og ikke, som de er ansat til at sikre, at tingene går rigtig til.

Jeg har imidlertid indtryk af man i ankenævnene kun læser og besvarer det man ønsker. Det, der ikke passer ind i det, man ønsker at afgørelsen skal lyde på ignorerer man blot. Et eksempel på selvmodsigelse i forhold til sagens udfald er at "Ankestyrelsen lægger vægt på at de er enige med det Sociale Nævn i at, kommunen burde have givet mig aktindsigt forinden den traf afgørelse" (om at smække kassen i) Alligevel får jeg ikke mine penge efterbetalt samt medhold til sidst. - Besynderligt; ikke sandt?

Det er min advokats udsagn (han støtter min opfattelse) om at man har ret til aktindsigt uden at skulle begrunde det og at god forvaltningsskik i min sag ikke synes overholdt.

Jeg kan oplyse at jeg **både før og efter at de fratog mig mit fulde forsørgelsesgrundlag har været berettiget til sygedagpenge/offentlige ydelser**. Det rejser også spørgsmålet, hvorfor var jeg så ikke berettiget til ydelse i perioden, hvor de havde berøvet min forsørgelse. Jeg var jo hverken mere eller mindre syg i den periode end før og efter. Dette spørgsmål ignoreres totalt af anke instanserne.

Jeg kan oplyse at blev tilkendt mellemste førtidspension knap 2 år efter man havde frarøvet mig mit forsørgelsesgrundlag. Det havde man ikke så travlt med, (det tog alt i alt over 21/2 år), men det var jo også på min bekostning rent menneskeligt og økonomisk.

Den eneste fejl jeg regulært kan sige jeg har begået; er at jeg i mit arbejdsliv (hvis man ellers kan kalde det en fejl) er at jeg har været så "dum" at passe mit arbejde, taget del i slæbet og derved pådraget mig arbejdsskader, der har bragt mig i den beskrevne situation.

Hvis nogen skulle have frataget deres forsørgelses-grundlag i denne sag, var det det jo egentlig de relativt højtbetalte personer, som havde bragt mig i den situation. Men de går, sikkert som sædvanlig fri for ansvar samtidig de hæver deres gode hyre med udsigt til en god tillægspension.

Desværre formår den bureaukratiske behandling af en så såre enkel og klar problemstilling som denne, at frembringe en ringbind tyk sagsbehandlings dokumenter. Til stor unødige gene for mig og mine pårørende som berørt klient.

Hvorfor lod jeg så ikke bare advokaten køre sagen, når alt taler for at jeg med stor sandsynlighed kunne vinde den? Svaret er at så vidt jeg er informeret er der ikke noget der heder fri proces til sager som er blevet "aflivet" i det offentlige ankesystem. Såfremt jeg selv skal afholde sagsomkostningerne vil sagsomkostningerne iflg. min advokat hurtigt overstige det beløb jeg har udsigt til at kunne få ud af det. Altså kan jeg sikkert godt opnå at få min retslige oprejsning og alligevel komme til at stå som den store økonomiske taber. Det er ikke lige det jeg forstår ved retssikkerhed.

Hvorfor dropper jeg så ikke bare sagen? Det vil være forkert at sige at de manglende pengene ikke betød noget for mig, men **krænkelsen af mine menneskerettigheder er altoverskyggende. Jeg er vred over sådan en gang svineri!** - Jeg finder jeg reelt er blevet umyndiggjort og fattiggjort i mit liv, som følge af arbejdsskade. Det kan ikke have sin rigtighed at mennesker, der har gjort deres bedste for at leve op til imødekomme og honorere samfundets krav, skal stå model til en behandling, som tangerer det en person der begår forsætlig kriminalitet kan forvente som straf. - Det heder sig at vi lever i et velordnet retssamfund, og så er virkeligheden at folk som bliver tvangs rubriceret "i kategorien sociale klienter", ikke er omfattet af dette, men reelt behandles som lovløse, selvom loven findes og loven måske er god nok.

Kommunen fratog mig mit forsørgelsesgrundlag fra den ene dag til den anden. Klagen blev syltet af samme Kommune, som **ikke videre sendte klagen til statsamtet som den skulle**, kommunen syltede videre-sendelsen viste det sig da jeg rykkede statsamtet for svar. Klage-sagsbehandlingen tog derefter mange måneder.

Alene det forhold at en socialforvaltning kan fratage borgere deres forsørgelsesgrundlag med omgående virkning, uanset om de har ret til det eller ej, er uforenelig med begrebet retssikkerhed efter min opfattelse, idet at kommunen alt imens klagesagen kan tage måneder og år, kan nå at

gennemtvunge og gennemføre odiøse hensigter, begå fuldbyrdet overgreb, ved at tvinge klienter med økonomiske sanktioner, også selvom det viser sig borgeren har retten på sin side i sidste ende.

Mennesker, som af ærlige og uforskyldte grunde har fået et handicap som følge af arbejdsskade, skal de virkelig yderligere terroriseres, umyndiggøres i dagens Danmark, udnyttes fattigøres og have livet ødelagt oveni, af betroede offentlige højt betalte skrankepaver i ankeinstanser, uden der kan rejses anfægtelser i praksis mod deres virke.

Efter min opfattelse er denne sag mindst lige så alvorlig, som de nyligt afdækkede uregelmæssigheder i udlændingestyrelsen omkring udstedelsen af opholdstilladelser. Det er embedsmisrøgt. De ansvarlige i sagen burde personligt stilles til ansvar.

Jeg er rystet over at overgrebet overhovedet på mine lovfæstede rettigheder kunne finde sted, og det er mig uforståeligt at det har kunne overleve en intensiv og vedholdende klagegang til alle offentlige retssikkerhedsinstanser, ansvarlige ministre til og med Folketingets Ombudsmand, uden det overhovedet er lykkedes at få så meget som ét eneste præcist og klart svar på væsentlige tydelige indsigelser og spørgsmål. Herunder at man ignorerer at forholde sig til svaret på §20 spørgsmål fra Justitsministeriet S1687.

Mvh

Førtidspensioneret Faguddannet Tømmerhandler detail- og engross & tidl. Møbelhandler.

Jan Borg